

עפ"א 37597/03/18 - עירית תל-אביב-יפו נגד ניר אורגד - בעצמו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 37597-03-18 עירית תל-אביב-יפו נ' אורגד

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב	המעוררת
עירית תל-אביב-יפו	
ע"י ב"כ עו"ד אתי לוי	
נגד	
המשיב	
ניר אורגד - בעצמו	

פסק דין

בפני ערעור על החלטת ביהמ"ש לעניינים מקומיים (כב' השופט ע. מסארווה) מיום 1.2.18 לפיה חויבה המערערת לשלם למשיב פיצוי, לפי הוראות סעיף 80(א') לחוק העונשין, בסך של 800 ₪.

הרקע

בתאריך 25.4.2017 החנה המשיב את רכבו ברח' אבן גבירול מס' 74 בתל אביב וניתן לו דו"ח חניה בגין חניה בניגוד לתמרוך "אין עצירה", עבירה לפי סעיף 6(א)(2) לחוק העזר לת"א יפו (העמדת רכב וחנייתו) התשמ"ד - 1983 (להלן - "חוק העזר").

המשיב ביקש להישפט זומן ליום 22.10.2017. בדיון בהקראה כפר המשיב בעובדות כתב האישום וטען כי רכבו חנה לפני השלט, במקום המותר בחניה, יש לו ראיות לכך, ולמרות זאת, נגרר רכבו.

עוד ציין המשיב כי שלח בקשה למשיבה לביטול הקנס, זמן רב לא קיבל תשובה, בהמשך זומן למשרדי המשיבה וכאשר הגיע לשם נאמר לו כי הנושא הועבר לדיון בבית המשפט. לבקשת המשיב הדיון נקבע לשמיעת הוכחות.

כחודש לפני המועד שנקבע לשמיעת הוכחות, חזרה בה המערערת מהאישום מהטעם שעד התביעה, הפקח העירוני שרשם את הדו"ח, עזב את עבודתו בעירייה. בית משפט קמא זיכה את המשיב מהעבירה נשוא כתב האישום.

בהמשך, פנה המשיב לבית משפט קמא בבקשה לפסוק לו הוצאות לפי הוראות סעיף 80(א) לחוק העונשין, הן בשל התייצבותו במחלקת חניה בעירייה והן בשל ניהול ההליך המשפטי והתייצבות בביהמ"ש קמא במועד ההקראה.

בית משפט קמא קבע כי ניתן היה לזמן את הפקח לעדות גם לאחר שסיים את עבודתו בעירייה וכי אין הוא בטוח כי זה היה השיקול הבלעדי לביטול כתב האישום.

לטובת המשיב, הניח בית המשפט קמא כי הזיכוי הוא זיכוי מלא.

עוד קבע בית משפט קמא כי אם ימנע מהטלת פיצוי כמבוקש, הרי שימצא המשיב ניזוק בכיסו ללא הצדקה ובעקבות כך, עלולים נאשמים בעתיד, מתוך חישובי כדאיות, להימנע מלעמוד על טענות החפות שלהם.

להלן בתמצית טיעוני בא כוח המערער

1. לא הוכח שלא היה יסוד לאשמה ולא הוכחו "נסיבות אחרות" המצדיקות פסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

2. טעה ביהמ"ש קמא כאשר הביע ספק באשר למניעים אשר עמדו מאחורי חזרת המערער מהאישום.

3. קביעתו של ביהמ"ש קמא מנוגדת לפסיקת בית המשפט העליון בין היתר, בע"פ 1382/00 ע. בן ארויה נ' מד"י ומפסיקת ביהמ"ש המחוזי בתל אביב בעפ"א 20410/12/14 עיריית ת"א נ' זיגרמן.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית המשפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להתקבל.

בית משפט קמא, כפי שציין בהחלטתו, מצא כי התקיימו במקרה דנן "נסיבות אחרות המצדיקות" מתן פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

כאמור, בית משפט קמא התחשב בהוצאות שנגרמו למשיב וקבע כי "הותרת המצב על כנו ללא פיצוי מינימלי עלולה להפוך החלטת הנאשם לנהל את הגנתו להחלטה בלתי נבונה במבחן התוצאה" ובעתיד עלולים נאשמים להימנע מלעמוד על טענות החפות שלהם.

אין חולק כי במקרה נשוא הדיון, מאחר ולא נשמעו ראיות, אין קביעה פוזיטיבית לפיה המשיב לא ביצע את העבירה נשוא כתב האישום או כי כתב האישום הוגש בטעות או ברשלנות וללא תשתית ראייתית מספקת.

כך שלא חלה העילה הראשונה המצדיקה פיצוי והחזר הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין.

בית משפט קמא הניח לטובתו של המשיב, בנסיבות דנן, כי מדובר בזיכוי מלא. אולם למעשה מדובר בזיכוי מחמת העדר הוכחה, ללא קביעה פוזיטיבית לפיה המשיב לא ביצע את העבירה בה הוא הואשם (ראה: ע"פ 1382/00 ע. בן ארויה נ' מדינת ישראל).

זאת ועוד, אף לא מצאתי כי התקיימו בענייננו "נסיבות אחרות" המצדיקות מתן פיצוי למשיב בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין. (ראה: רע"פ 4671-13 אמיר סלע נ' עיריית ת"א).

אל מול השיקול החשוב כשלעצמו, שציין בית משפט קמא, עומד שיקול חשוב אחר לפיו חייב המערערת בהוצאות הגנתו של המשיב במקרה כגון זה, עשוי לפגוע באינטרס הציבורי.

המערערת ביקשה לחזור בה מכתב האישום זמן ניכר לפני מועד ההוכחות, מהטעם כי עד התביעה היחיד עזב את מקום עבודתו בעירייה. בהתאם לניסיון העבר, צפויה היתה המערערת לכישלון בהבאת העד לעדות. חיובה בהוצאות עלול הן לרפות את ידי המערערת מלהגיש כתבי אישום והן למנוע ממנה לחזור בה מכתבי האישום כאשר היא סבורה כי לא תוכל להביא את עדיה למתן עדות וכי איתורם, הזמנתם כרוך בקשיים רבים ויגרום לדחיות של הדיונים בבית המשפט קמא. (ראה: עפ"א 20410-12-14 עיריית ת"א נ' זייגרמן).

בנסיבות הללו, באיזון הכולל בין האינטרסים השונים, כמפורט לעיל, של המשיב מצד אחד ושל הציבור מצד שני, האינטרס הציבורי גובר.

אי לכך ולאור כל האמור לעיל, אני מקבלת את הערעור.

המזכירות תשלח עותק מפסה"ד למשיב.

ניתן היום, ב' סיוון תשע"ח, 16 מאי 2018, בהעדר הצדדים.